

İŞÇİ SINIFINA SİYASİ ÖNDERLİK SORUNU

Aydınlık Gazetesi, 14 Haziran 2014

Yıldırım Koç

Son birkaç yazımda üç noktayı vurgulamaya çalıştım.

Bunların birincisi, günümüzde Türkiye’de yaşanan işçi sınıfı eylemlerinin emperyalist ülkelerde yaşananlardan çok daha etkili, önemli, yaygın ve başarılı olduğudur. Türkiye işçi sınıfının günümüzün emperyalist ülke işçi sınıflarından öğrenecek mücadele strateji ve taktikleri yoktur. Tam tersi söz konusudur. Emperyalist ülkelerin işçi sınıfları, mücadele görmek istiyorlarsa, Türkiye’ye bakmalıdır.

İkinci nokta, Türkiye işçi sınıfının bugünkü mücadelesinin önemli, ancak abartılmaması gereken bir düzeyde olduğudur. Tarihte başka ülkelerde çok daha büyük, militan, önemli bedellerin ödendiği ve sonuç almada yetersiz işçi eylemleri vardır. Bugünün işçi/memur eylemlerinin abartılması, işçi dalkavukluğuna (uvriyerizme), sübjektivizme ve kendiliğindencilik övgülerine yol açar.

Üçüncü nokta, işçi sınıfının mücadelesinin mutlaka ve mutlaka bir siyasi önderlik altında uzun vadeli programlar çerçevesinde yürütülmesi gerektiğidir. İşçi sınıfının kapitalizmin ve/veya emperyalizmin yol açtığı olumsuzluklara karşı günlük mücadelesiyle bağımsız ve demokratik bir Türkiye temelinde sınıfsız ve sömürsüz bir dünya mücadelesi bütünleşmezse, tarihte yüzlerce örneğini gördüğümüz büyük başarısızlıklar çıkar.

İngiltere işçi sınıfı tarihinden bu tür örnekler verdim. Önümüzdeki günlerde birkaç örnek daha anlatacağım.

Siyasal Bilinç Siyasal Partiyle Edinilir!

Ancak burada sorulması gereken soru şu: İşçi sınıfının mücadelesinde doğru siyasi çizginin hakim olması nasıl sağlanacak? Bu kimin görevi ve sorumluluğu?

İşçi sınıfına siyasi bilincin “dışarı”dan götürüleceği günümüzden 112 yıl önce yazılan önemli bir kitapta belirtiliyordu. Bu tespit günümüzde de geçerli midir?

Marx ve Engels, işçilerin kapitalizmin sonuçlarına karşı günlük mücadelesinin, kaçınılmaz olarak, kapitalizme karşı bir mücadeleye dönüşeceği umudu ve beklentisi içindeydiler. Marx’ın ve Engels’in siyasi parti anlayışı da, sınıfın bu mücadele süreci içinde partileşmesi biçimindeydi.

İşçilik ve işçi sınıfı bilinci kendiliğinden gelişen mücadele içinde ortaya çıkar. Ancak kapitalizme karşı mücadele, anti-kapitalist bilinç kendiliğinden oluşmaz. Bu anlayışı bilimsel sosyalist düşünce ve bu temelde örgütlenmiş siyasi parti geliştirir ve yayar.

Sıradan bir işçinin, Tekel’in özelleştirilmesinin sorumlusunun emperyalizm olduğunu kavraması ve bu nedenle de özelleştirmeye karşı mücadelenin ancak ve ancak anti-emperyalist bir çizgide sürdürülmesi durumunda başarı şansının bulunduğunu anlaması olanaklı değildir.

Sıradan bir işçi, “Tekel vatandır; vatan satılmaz” sloganını içselleştirebilir. Ancak bu işçinin, vatanın yalnızca Tekel olmadığı, Yatağan’ın da, okulların da, hastanelerin de, demiryollarının da vatan olduğunu kavrayabilmesi ve gerçekten vatan mücadelesine girmesi, bunun ona anlatılması, bu konuda onun ikna edilmesiyle olanaklıdır.

Peki, bu nasıl olacak?

Aydınlık ve Ulusal Kanal Yetmez!

Aydınlık Gazetesi tabii ki çok büyük bir görev yerine getiriyor.

Ulusal Kanal’ın gücü, etkisi, ağırlığı her geçen gün artıyor.

Ancak bunlar yetmez; yetmediğini gördük.

Özellikle mücadelenin yükseldiği dönemlerde kimse “dışarıdakiler”in önerilerini çok ciddiye almaz.

İşçi/memur eylemleri yükseldiğinde, bu eylemlere hasta ziyaretine gider gibi gitmek, siyasi önderlik anlamına gelmez.

Ekmek kavgasıyla vatani savunma mücadelesinin bütünleştirilmesi, ekmek ve vatan mücadelesinin, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya doğrultusundaki bağımsız ve demokratik bir Türkiye mücadelesine eklenmesi, sabırlı, bilinçli, bilgili, akıllı siyasi çalışmayla olur. Dışarıdan okunan gazeli kimse dinlemez.

Ekmek mücadelesine işçi girer. Ekmek mücadelesinin vatan mücadelesiyle bütünleştirilmesi görevi ise, işyerlerinde canlı ve etkili bağları olan siyasi önderliğin sorumluluğu ve görevidir.